

skal staa. Vi har ment, at det skulde staa i selve Loven, og at Rigsdagen hvert 5te Aar skulde skønne over, hvorvidt det, der staaar, skal blive staaende eller forandres. Rigsdagen burde ikke afgive sin Myndighed til en anden Institution eller til Ministeren.

Uoverensstemmelsen ligger paa et andet Punkt, nemlig med Hensyn til de egentlige Lønarbejdere. Ærede Medlemmer vil se, at i det af mig ofte nævnte Udkasts første Del omhandles, hvorledes man skal stille sig overfor dem. Sygekasseinspektoratet har villet — og det har Ministeren givet sin Tilslutning, og det har Flertallet ikke taget Afstand fra, lad mig bruge den Vending —, at de egentlige Lønarbejdere skulde have Ret til at være Medlemmer af Sygekasserne uden Hensyn til Størrelsen af deres Indtægt. Man har ganske vist taget en lille Reservation. Kommer den paagældende op over, hvad der er den største Indtægt indenfor hans Fag, og til lige op over, hvad der er den almindelige Indtægt for Lønarbejderne, skal han vel ikke være udelukket fra Sygekassen, men det skal siges til ham, at hvis han vil blive i Sygekassen, skal han betale en højere Præmie, det nemlig, som Statstilskuddet vil udgøre. Det har Mindretallet ikke kunnet gaa ind paa. Vi kan ikke erkende, at der bør tages andet Hensyn til Lønarbejderne end det, der er givet Plads for at tage ved den Form, som vort Ændringsforslag Nr. 1 har faaet, naar det hedder, at en af de Omstændigheder, der skal være medvirkende ved det bedømmende Udvalgs og Bestyrelsens Afgørelse, skal være Indtægtens Art og Varighed. Derved er der netop givet Plads for at tage Hensyn til de egentlige Lønarbejdere, hvis Indtægter ikke kan antages at have den Fasthed og Varighed som hos dem, der sidder med en sikker Indtægt. Vi erkender dermed, at der for de egentlige Lønarbejders Vedkommende er andre Hensyn at tage end for Folk med sikre Indtægter, men vi har ikke kunnet gaa ind paa den Betragtning, at Lønarbejderne skulde have en Fortrinsret til, uden Hensyn til Størrelsen af deres Indtægt, at kunne kræve, at Staten skal betale en Del af deres Præmier. Det er jo derom, Striden staaar. Jeg kan ikke noksom understrege, at i Udvalget er der paa en enkelt Undtagelse nær Enighed om, at alle skal have Lov til at blive i Sygekassen. Af Sygekasseinspektoratet og Ministeren — og det har, som sagt, Flertallet ikke taget Afstand fra — hævdes det, at

Lønarbejderne skal have en saadan Fortrinsret. Det kan Mindretallet ikke erkende, Statens skatteydende — og for Resten ogsaa dens ikke-skatteydende — Borgere bør, naar de har en Indkomst af en vis Størrelse, og Forholdene i øvrigt er lige, være stillede ens med Hensyn til deres Krav paa, at Staten skal betale en Del af deres Præmie.

For øvrigt synes jeg, at den Form, som Udkastet har faaet, maa være yderst utilfredsstillende set fra et rent Lønarbejderstandpunkt. Som jeg allerede har nævnt, men som jeg atter understreger, er Forholdet dette, at for at en Lønarbejder skal komme i den Situation, at Staten ikke betaler en Del af hans Præmie, skal han opfylde to Betingelser. Han skal for det første have en Indtægt over den, man ellers har i hans Fag. Maa jeg nævne et Eksempel som dette, at i Formerfaget, hvor Indtægterne er saa store, at man endog kommer noget over et Par Tusinde Kroner, skal altsaa en Arbejder være ikke saa lidt over de 2,000 Kr., inden Statstilskuddet tages fra ham, om jeg maa bruge det Udtryk. Men da denne Indtægt, hvad der ligger klart for alle, ogsaa er langt over, hvad Flertallet af Lønarbejdere har, betyder det, at saa snart han kommer op over den højeste Indtægt i Formerfaget, mister han sit Statstilskud. Derimod kan det se anderledes ud for dem, der har lavere Lønninger. De kan maaske nok være kommet op til den højeste Indtægt indenfor Faget, uden at det derfor er givet, at de er kommet op over, hvad der er den almindelige Arbejdsindtægt for Lønarbejdere, og som Følge deraf kan de maaske faa Lov til at beholde Statstilskuddet. Jeg synes, at det i Almindelighed bliver en uklar og uheldigt virkende Ordning, man vil faa ved en Bekendtgørelse som den, Sygekasseinspektoratet har foreslaaet og Ministeren givet sin Tilslutning. Mindretallet har fundet, at naar man gav Rigsdagen Lejlighed til hvert 5te Aar at fastsætte de Regler, der skulde være Grundregler, var det tilstrækkeligt betryggende for Sygekassernes Virksomhed og for den Ro til at virke efter bestemte Regler, som alle kan ønske. Det maa nemlig vel erindres, at selv om man gaar den Vej, som Ministeren har foreslaaet og Flertallet har tiltraadt, gælder for 5 Aar ad Gangen lige saa fast og bestemt for alle dem, der ikke er Lønarbejdere, de i Bekendtgørelsen fastsatte Grænser. Der vil for alle dem, der ikke er Lønarbejdere, hvis en Bekendtgørelse som den af Sygekasseinspektorate